

Jean-Francois NAEDTS *pastoor en vrijwillige brandweerman*

Jean-François NAEDTS redt niet alleen zieltjes, maar ook levens. De jonge Vlaming woont al zeven jaar in Bovigny, diep in de Luxemburgse Ardennen. Hij is er onderpastoor in Vielsalm, pastoor van vijf dorpjes in de Luxemburgse Ardennen en (halftijds) godsdienstleerkracht. Daarnaast is de parochieherder ook actief als vrijwillige brandweerman.

‘Mijn brandweeruitrusting ligt steeds in de wagen’

Ilse VAN HALST

Neen, pastoor Jean-François NAEDTS klapt zijn Bijbel niet dicht en laat zijn hosties niet vallen, als hij midden een viering wordt opgeroepen om een brand te blussen. „Mijn parochianen hebben recht op een verzorgde viering.” Hij glimlacht verontschuldigend. „Maar gaat mijn bieper tijdens dit gesprek af, ben ik meteen weg. Dan spreken we elkaar later wel. Of u kunt meegaan om een heuse live reportage te maken...”

‘Pfff. Veel te warm’, grapt pastoor Jean-François Naedts, als hij zijn brandweerjas aanschiet. ‘Maar ja, in een brand is het nog warmer.’ © Ilse Van Halst

–U bent vrijwilliger bij de brandweer. Is dat een roeping zoals uw priesterschap?

Neen, bij de brandweer kwam ik toevallig terecht. Op een dag wandelde ik door de straten van Vielsalm, toen ik de brandweer zag oefenen. Ik wilde ook wel eens op zo’n hoge ladder klimmen, maar mocht niet van de commandant. Hij nodigde me wel uit eens binnen te wippen in de kazerne. Zo gezegd, zo gedaan. Ik werd hun aalmoezenier. Nieuwsgierig naar hun taak, volgde ik samen met hen een opleiding. Vóór ik het besepte, maakte ik deel uit van de ploeg.

Ooit werd ik zelf door de brandweer gered van een gewisse dood. Als jongeman van negentien geraakte ik ingesloten op het strand in Bretagne door de snel opkomende zee. Er zat niets anders op dan de kliffen op te klauteren. Twee meter van de rand had ik geen houvast meer. Daar hing ik dan. Angstwekkend hoog. Meer dan drie kwartier lang. Totaal verkramp. Ik zag mijn leven voor mijn ogen passeren. Tot de brandweer me kwam redden. Los ik onbewust een schuld af, door me nu op mijn beurt voor anderen in te zetten?

–Is een engagement als brandweerman een pastoor op het lijf geschreven?

Het sluit alvast prima aan bij wat het evangelie van ons vraagt: zoals de Barmhartige Samaritaan mensen in nood te hulp snellen. Mensen helpen was altijd al belangrijk voor me. Als tiener trok ik op vormingskampen voor jongeren naar de voormalige Oostbloklanden en de sloppenwijken in Manilla in de Filipijnen.

Het sociale aspect alleen volstond echter niet. Filosofie boeide me al van jongs af. Toen we van Wilrijk naar Namen verhuisden, studeerde ik eerst filosofie en letteren in Frankrijk, vervolgens filosofie en godsdienstwetenschappen in Louvain-la-Neuve. Omdat ik in mijn beroep meer spirituele diepgang wilde, vatte ik de studies theologie aan in het seminarie van Namen. In 2001 werd ik tot priester gewijd.

–Hoe belastend is dit voor u als pastoor?

Onze brandweerkazerne ligt in Vielsalm. Normaal mogen vrijwilligers niet verder dan drie kilometer van de kazerne wonen. Voor mij wordt een uitzondering gemaakt. Bovigny ligt immers op acht kilometer. Mijn brandweeruitrusting heb ik steeds bij me in de koffer van mijn wagen. Zo hoef ik bij een oproep niet eerst langs de kazerne.

Wordt er alarm geslagen tijdens een viering, dan blijf ik voorgaan alsof er niets aan de hand is. Mijn parochianen hebben recht op een verzorgde dienst. Mijn engagement

mag geen schade berokkenen aan mijn beroep. Dat is net zo bij de andere vrijwilligers. Meteen na de viering controleer ik wel bij de centrale of mijn hulp nog steeds nodig is. Zo ja, spring ik in mijn wagen. Maar ik ben niet onmisbaar.

Als we nog volop aan het blussen zijn en ik moet een uur later voorgaan in de viering, stel ik die wel uit. Ik laat dan een boodschap op de kerkdeur hangen, zodat niemand tevergeefs zit te wachten.

–U bent ook aalmoezenier van de brandweer van Vielsalm. Wat houdt dat in?

Ik ga voor in de vieringen voor de brandweerblieden en dien hen en hun familie de sacramenten toe. Daarnaast geef ik hen psychologische begeleiding. Brandweerman zijn is een mooi beroep, maar het blijft riskant. Echtgenoten en kinderen van pompiers hebben vaak schrik, als hun man en papa moet uitrukken. Ook mijn collega’s zelf zitten met vragen. Vele zorgen en bekommernissen vertrouwen ze me toe. Soms kunnen ze moeilijk verwerken dat ze er niet in slagen mensen uit een brand te redden. Ze worstelen achteraf met schuldgevoelens. Dan vang ik hen op.

„Ooit werd ik zelf gered door de brandweer. Engageer ik me daarom nu onbewust als vrijwilliger?”

–Zijn de mensen hier nog diep gelovig?

Vooral de oudere inwoners. Toch ken ik heel wat jongeren die zich aangetrokken voelen tot het geloof. Ik ben deeltijds godsdienstleraar in het middelbaar onderwijs. Elk jaar opnieuw willen mijn leerlingen weten waarom een jongeman als ik – ik ben 34 – priester wilde worden. Ik leg hen uit dat God voor mij niet slechts een idee is, maar Iemand die je kunt beminnen en kunt dienen. In geloof en gebed ervaar je God, ook al zie je Hem niet.

Vandaag leven we in grote materiële welstand. Dan rekenen mensen vooral op zichzelf en vertrouwen ze minder op God. Ze menen Hem niet nodig te hebben. Ten onrechte. In het leven berust veel op geloof en vertrouwen. Op wantrouwen en twijfel bouw je niets. Soms zegt iemand me: „Ik geloof in niets.” Dan moet ik lachen. „Je gelooft toch ten minste in wat je zegt”, antwoord ik dan. En meteen zijn we vertrokken voor een gesprek over het geloof.